

GLASILO

GLASILO DELOVNE ORGANIZACIJE AVTOTEHNA, n. sol. o., LJUBLJANA

LETO VII

Redna izdaja

Št. 3, marec 1981

**Vsem sodelavkam
čestitamo
za njihov praznik**

Današnje številko smo pripravili:

**Meta Batič
DSSS**

**Nada Bukorovič
DSSS**

**Jurij Černič
DSSS**

**Borut Janovsky
tozd Zastopstva**

**Katja Krmelj
DSSS**

**Kemal Osmanović
predstavništvo Sarajevo**

**Cvetka Peršak
DSSS**

**Franci Petkovšek
tozd Trgovina**

**Bojan Vrezovnik
zunanji sodelavec**

**Marinka Vrezovnik
DSSS**

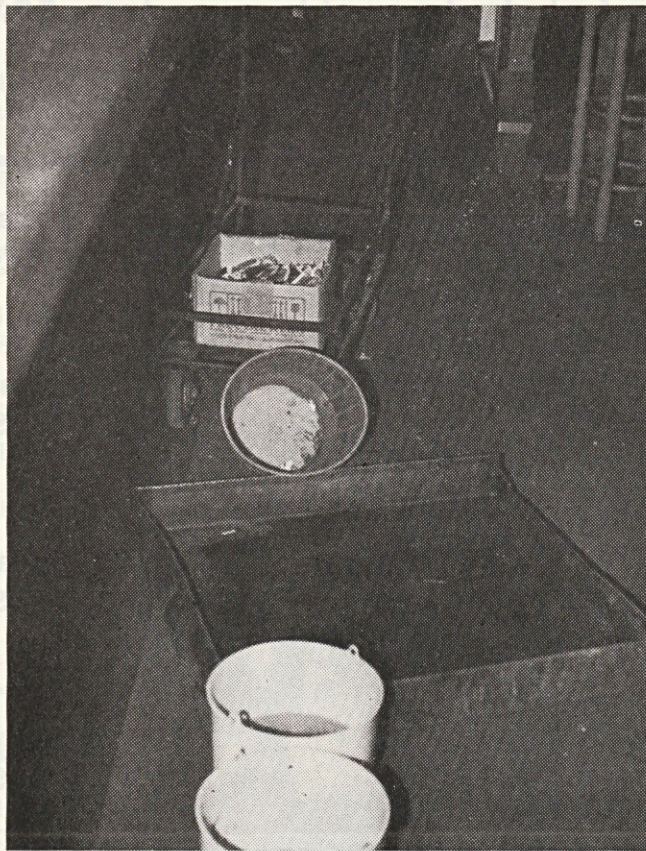
Današnji objektiv meseca se je ustavil na družbeni lastnini. To je tista lastnina, ki si jo vsi lastimo, jo hočemo uporabljati in odločati o njej, skrbeti zanjo pa noče nihče. Tudi tisti ne, ki so po službeni dolžnosti zadolženi zanjo.

Posnetki iz avtosalona so stari dobrih petnajst dni. Vedra, ki jih vidite, po salonu niso razstavljena zato, ker bi jih tam pustile malomarne snažilke, ampak zato, da lovijo vodo, ki ob deževnih dneh priteka skozi strop, za katerega se očitno nihče ne čuti dolžnega, da bi ga popravil. Strop se tako seveda uničuje, uničuje pa se tudi že tako omajan ugled Avtotehne. Salon, kjer prodajajo po sedemdeset in več milijonov vredne avtomobile, bi pač moral nuditi drugačen videz.

Posnetki koč Snežinke na Veliki Planini so arhivski. Bilo bi vse prelepo, ko bi bila kočica še danes tako ohranjena, pa tudi dobrovoljnega Staneta Šijanca, ki je svoje dni tako vestno skrbel za kočico, bi danes tam zaman iskali. Dokler je on skrbel za to nesrečno kočico, so jo naši delavci prav radi uporabljali, se jezili, če niso dobili zaželenega termina in po vsej Avtotehni robantili, če kdaj ni bilo plina. Kočica, ki leži na izredno izpostavljenem mestu, pa je sčasoma zahtevala večja popravila, pa tudi tovariš Šijanec za manj kot hvala lepa ni več nameraval skrbeti zanjo. Vse zamisli o delovnih akcijah na Veliki Planini so klavrno propadle, v vsej Avtotehni pa ni bilo avtoritete, ki bi pripravila vzdrževalno službo, da bi poskrbela zanjo. Tako je kočica danes v takem stanju, da jo je služba za družbeni standard zaprla, ker ni več primerna za uporabo. Našli so sicer privatnika, ki bi bil pripravljen kočico popraviti, a predračun za popravilo je presegel 27 starih milijonov. Tega denarja pa noče noben pristojni organ odobriti. Prav tako pa se vedno najde kdo, ki na delavskem svetu ali na zboru delavcev prepere sklep o njeni prodaji.

V OBJEKTIVU MESECA

Družbena lastnina

Problem kočice Snežinke se bo seveda rešil sam od sebe. Potrebna je le dobra mera potrpljenja. Kočica Snežinka namreč ne bo več dolgo vzdržala.

Jurij Černič

Ob dnevu žena

Mednarodni dan žena postaja vedno bolj popularen, je vedno bolj upoštevan, saj je OZN leto 1975 proglasila za mednarodno leto žensk, da bi pripomogla k hitrejšemu prehodu od zapisane k resnični enakopravnosti žensk. Ne gre za sprejem deklaracij, ampak za iskanje poti, po katerih bo mogoče uresničiti že proglašene pravice na področju enakopravnosti žene v družbi.

Letos mineva že 70 let, odkar so na II. mednarodni socialistični konferenci žensk, ki je bila leta 1910 v Københavnu na Danskem, na pobudo Klare Zetkin proglasili 8. marec za mednarodni dan žena.

Vsako leto ob tem dnevu poročamo in ocenjujemo, kaj in kako je družba delala, da bi naša žena ob vseh svojih številnih dolžnostih bila zares polnopraven član, zaradi svoje posebne funkcije, ki je v materinstvu, tudi primerno zaščitena.

Dejstvo je, da zaposlene žene podjetja in ustanove ščitijo kolikor morejo. Pomemben je novi zakon o porodniškem dopustu, dejstvo pa je tudi, da je ponekod narava dela takšna, ki žene vse prezgodaj izčrpa fizično in duševno.

Vse premalo je razumevanja za to, da je zaposlena žena v podjetju ali ustanovi tudi zaposlena žena doma, kjer je mati, gospodinja.

Vendar ob 35-letnici osvoboditve moramo reči, da ima naša žena le svojo samostojnost, da družba dobro ve, da je v našem napredku izredno pomemben in izdaten prispevek delovne žene.

Ob prazničnih dnevih je vselej tako lepo. V sebi čutiš radost, bridkosti so nenedoma pozabljene, ves si spremenjen, pričakujoč vse najboljše. Ko sem premišljala, kaj bi povedala ob našem prazničnem dnevu, mi je bil pred očmi predvsem lik žene in matere — lik trpečega človeka, ki je pripravljen žrtvovati vse za svojo družino, zlasti za svoje otroke.

Lik posebljene ljubezni, lik velike delavke, ki ob možeh ustvarja družino, to pa je jedro občestva, družbe, človeštva, ki naj bi bilo srečno in naj bi živelo v miru!

Katja Krmelj

Kdo potrebuje dan žena

Že nekaj let me pred tako imenovanim »ženskim praznikom« stiska v grlu debel cmok, ki ga ne morem in ne morem požreti. Muči me neprijeten občutek, da nam spet nekdo nekaj vsiljuje in to nekaj slabega: vsiljuje nam usmiljenost do sebe same, občudovanje lastne dobrote in požrtvovalnosti, temu pripiše še težke delovne pogoje in herojsko preteklost in vse to skupaj naj bi bila Žena. Z veliko začetnico. Pri tem vsiljivec nič ne skriva, da je on sam, skrit za imenom »družba«, pripomogel, da se ima ta Žena danes vse bolje in bolje.

Vsa čast Klari Zetkin pa Rosi Luxemburg in Nadi Dimić ter Slavi Klavora. Bile so tisto, čemur pravimo Človek. Če bi bile drugega spola, bi verjetno storile isto in za vse to se jih lahko iz leta v leto s hvaležnostjo spominjamo. Tako, kot ostalih herojev delavskega gibanja in socialističnih revolucij ter osvobodilnih gibanj.

Toda zakaj, tovariši in tovarišice, poudariti rože in čestitati meni in tebi, kolegici? Rodili sva se v družbi, ki je v glavnem že opravila z delitvijo dela in zaslug po spolih. Kar imamo, ustvarjamo z ramo ob rami s svojimi možmi in kolegi. Če nas kdaj komu vseeno uspe odriniti, smo krive same, ker se kot soustvarjalke sedanjosti in prihodnosti ne znamo otresti predsodkov proti lastnemu spolu, ki so prišli v našo kri verjetno že z materinim mlekom.

Nikar se ne smilimo samim sebi, če delamo v tovarni ponoči in to v nemogočih pogojih. Stisnimo zobe in delajmo ter se na vse načine trudimo, da bo kmalu drugače.

Razložimo možu, ki je prepričan, da nam blazno pomaga, če pomije posodo, da ne pomaga na m, ampak kvečjemu sebi, pa celi svoji družini. Ker umazana posoda in nepospravljeno stanovanje je res žalost in nekdo pač mora narediti to stvar, da bomo potem vsi skupaj počeli kaj bolj zanimivega.

Navadna ženska hočem biti, vse leto, tudi 8. marca. Bolj ali manj uspešno opravljam svoje delo — tako kot kolega pri sosednji mizi. Dobivam plačo — dobival bi jo tudi kakšen možki na mojem delovnem mestu. Samoupravljam tu in tam — kot vsi ljudje pri nas. Res je, da rodim, ampak čisto prostovoljno in bognedaj, da bi se zato komu smilila.

Zato, tovariši, nočem za dan žena nobenega cvetja in nobenih lepih besed.

Meta Batič

Obisk delovne skupine CK ZKS

Osnovno organizacijo Zveze komunistov Slovenije v TOZD Zastopstva je 22. januarja 1981 obiskala delovna skupina Centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, ki jo je vodil sekretar komiteja občinske konference ZKS Ljubljana-Center tov. Igor Makovec. Delovna skupina je sodelovala na sestanku osnovne organizacije, na katerem smo obravnavali tekoče naloge komunistov, rezultate dela in programsko usmeritev TOZD v sklopu priprav na letno konferenco osnovne organizacije ZK Slovenije TOZD Zastopstva.

Informacijo o skupnem poročilu delovne skupine in osnovne organizacije bomo objavili v naslednji številki, danes pa objavljamo uvodno besedo sekretarja osnovne organizacije ZKS TOZD Zastopstva tov. Boruta Janovskega.

Osnovna organizacija Zveze komunistov Slovenije TOZD Zastopstva je ena izmed štirih osnovnih organizacij v TOZD Avtotehne in hkrati največja med vsemi. V ljubljanski osnovni organizaciji nas je 25 komunistov, medtem ko nas je v TOZD precej več, saj imamo osnovne organizacije tudi v predstavništvih Rijeka, Beograd in Sarajevo ter enega komunisto v predstavništvu Zagreb, kjer bomo poskusili ob pomoči komiteja Zagreb-Center zagotoviti osnovne pogoje za ustanovitev osnovne organizacije. Tako nastaja problem povezave osnovnih organizacij v TOZD v vsem jugoslovanskem prostoru. V tem mandatnem obdobju se je na naš predlog osnovna organizacija Zveze komunistov Slovenije TOZD Zastopstva razdelila, komite Center pa je ustanovil novo organizacijo v TOZD Trgovina. Za to smo se odločili, ker so bili v enotni in preveliki osnovni organizaciji problemi Notranje trgovine nujno zapostavljeni, saj je bila velika večina komunistov iz našega TOZD. Sicer je akcijska povezava z osnovnimi organizacijami v predstavništvih predvidena in se realizira zlasti ob ugotavljanju poslovnih rezultatov po trimesečjih, sekretarji pa se sestajamo ob pollet-

nem in letnem obračunu. Sestali smo se tudi v zvezi z letnim in srednjeročnim planom skupaj s predsedniki osnovnih organizacij sindikata v predstavništvih, ostale naloge povezave pa med letom opravljajo predvsem delegati predstavništev v delavskem svetu TOZD, da se tako izognemo večjim stroškom. V delovni organizaciji se sestajamo ob vprašanjih analize programa, planov dela, rezultatih dela, dohodkovnih odnosih, ljudski obrambi in družbeni samozščiti. Metoda dela je skupna seja sekretariatov. Sekretarji smo obveščeni o sejah drugih osnovnih organizacij in se jih udeležujemo po lastni presoji, koordinacijo pa trenutno vodim jaz. Ob vprašanjih volitev, planskih dokumentov, integraciji v ZIV TAM in predlogu programa dela ter letnih konferenc pa so se sestale in skupaj razpravljale vse osnovne organizacije Avtotehne v Ljubljani.

Žal ni nikakršne, — ne formalne, ne akcijske povezave komunistov v SOZD, po drugi strani pa ta objektivno ni najbolj možna, saj so vse ostale osnovne organizacije v Socialistični avtonomni pokrajini Vojvodini (Kikindi). Akcijska povezava pa bi bila marsikdaj nujna.

Na pobudo osnovne or-

ganizacije smo reorganizirali tudi sindikat v TOZD. Glede na to, da smo razdeljeni samo v Ljubljani na tri lokacije in dve občini, smo po posvetu z osnovnim sindikalnim svetom Ljubljana-Center ustanovili dve osnovni organizaciji sindikata TOZD Zastopstva Center in Šiška, na nivoju TOZD pa sindikalno konferenco, v katero se povezujejo tudi osnovne organizacije sindikata iz predstavništev preko svojih delegatov. Izvršne odbore sindikatov smo tudi kadrovsko okrepili s člani zveze komunistov. Osnovna organizacija ZK pa jim tudi pomaga pri njihovem delu. Ob pomembnejših vprašanjih se z izvršnim odborom sestanejo na skupnih sejah.

Če se na področju sindikalne organiziranosti lahko pohvalimo, pa to ne velja za Zvezo socialistične mladine Slovenije. Imeli smo že dva poizkusa ustanovitve osnovne organizacije, ki pa nista uspela. Tako smo se odločili, da v tretje poizkusimo tako, da smo skupaj napisali gradiva za ustanovno konferenco in hkrati predlagali dva mlada komunisto za funkcijo predsednika in sekretarja. Hkrati s tem ju bomo v celoti razbremenili drugih obveznosti v osnovni organizaciji zveze komunistov. Naj še povem, da ju čaka trdo delo, saj organizacije do sedaj ni bilo, zato pa je tudi interes mladih manjši, kot bi lahko bil.

Glede odnosa do samoupravnih organov želim poudariti, da je o vseh vprašanjih, ki so šla na zборе delavcev, osnovna organizacija razpravljala in prispevala svoja stališča, ki smo jih uskladili tudi s sindikati. Naša aktivnost v drugih samoupravnih organih, kot so delavski svet in komisije, je dobra, izjema pa je delo delegacij, kjer smo pred mesecem dni organizirali dopolnilne volitve, tako da bomo delo v delegacijah poživili.

Naša osnovna organizacija se kadrovske krepiti (v tem mandatu smo imeli en sprejem), hkrati pa so skoraj vsi novospregjeti delavci v TOZD člani zveze komunistov. Oce-

(nadaljevanje

na naslednji strani)

(nadaljevanje s prejšnje strani)

njujem, da člani vestno in odgovorno izpolnjujejo sklepe in naloge zveze ministrov, čeprav se večsah dogaja, da so zaradi objektivnih okoliščin prepuščeni lastnim odločitvam. V zvezi s tem menim, da je samoizobraževanje članov dobro, naše komisije pa niso najboljše, čeprav želimo z ustreznimi pripravljanimi programom idejnopolitičnega usposabljanja pripraviti za aktivno delo vse komuniste ter delegate v samoupravnih organih ter sindikalne in mladinske aktiviste.

Do nedavnega je šepalo tudi obveščanje. Delno smo situacijo popravili s spremembo uredništva Glasila naše delovne organizacije. Z občinsko organizacijo smo dobro povezani in o njenem delu dobro obveščeni.

Veliko pozornost posvečamo vprašanju ljudske obrambe in družbene samozaščite. Komite dela dobro, znotraj komiteja so formirane skupine za področja, ki lahko takoj prevzamejo akcijske naloge. Za nas kot zunanjetrgovinsko TOZD je to področje še posebej pomembno. V preteklosti je prihajalo namreč do pojavov, ki so za samoupravno socialistično družbo nesprejemljivi in so včasih mejili že na kriminal.

Pripravljamo tudi nov varnostni in obrambni načrt, saj nas je ob koncu lanskega leta občinska skupščina določila za enega izmed nosilcev varnostnih in obrambnih priprav. Kot kontrolno nalogo izvajanja obrambnih priprav in preverjanja samozaščitne usposobljenosti pa organiziramo vsakoletno akcijo obrambni dan Avtotehne, v kateri se zgledujemo po akciji Nič nas ne sme presenetiti.

V zvezi s samoupravnim sporazumevanjem bi rad omenil le to, da smo do konca leta sprejeli vse predvidene samoupravne sporazume, čeprav ugotavljamo, da so bili marsikdaj nedorečeni in zlasti kar se tiče prispevnih stopenj, nepopolni.

Borut Janovsky

Izvoz

Izvoz je imperativ v sedanjem gospodarskem položaju. Kdor ne bo izvažal, ta ne bo uvažal, ali pa bo svoje uvozne pravice drago plačal in v primerjavi s prejšnjimi leti tudi petkrat in večkrat preplačal. Da brez izvoza ni prihodnosti, je že kakih deset let jasno večini jugoslovanskih gospodarstvenikov (čeprav to seveda še zdaleč ne pomeni, da so se ga tudi lotili) in točno dve leti je tega, kar smo se tudi v Avtotehni odločili resneje posvetiti izvozu. Bil je že ravno zadnji čas, kajti po sprejetju stabilizacijskih ukrepov so cene uvoznih pravic, ki jih pogojuje prav izvoz, vrto glavo poskočile in ni ga več v Jugoslaviji, ki ne bi hotel za vsako ceno izvažati. Tu pa hitro nastanejo težave. Najprej je to odnos tujih partnerjev do Jugoslavije, ki so bili več kot trideset let navajeni v Jugoslavijo samo izvažati in še to večinoma pod pogoji, ki so jih sami narekovali, saj so jugoslovanski gospodarstveniki vse preradi zaradi majhnih profitov spregledovali velike izgube in kot za stavo pljuvali v lastno skledo. Potem so tu majhne kapacitete domačih proizvajalcev: tisti, ki imajo kaj izvoziti, so si že omislili lastne izvozne oddelke ali pa se povezali z že uveljavljenimi izvozniki. In končno je tu najpomembnejši dejavnik — znanje. Kdor je vsa leta le uvažal, ne bo znal izvažati. Predpisi so na področju izvoza mnogo ostrejši, pomembna je izredna natančnost in ažurnost, odgovornost je zaostrena in ustreza stopnji odgovornosti v gospodarsko najbolj razvitih državah, kazni za napake in prekrške so hude.

Kdo bi ob takih pogojih, posebno, če mu posli tudi brez tega cvetijo, še izvažal! Kdor je »pameten«, že ne. Tudi mi nismo. Imeli smo sicer izvozni oddelek, a bolj za šalo kot zares in bolj za zgago, kot za kakršnokoli korist. Dva zaposlena v izvoznem oddelku sta imela sicer gotovo dovolj dobre volje, a premalo tovrstnega znanja in nika kršne podpore v delovni organizaciji.

Nov človek v izvozu

Prvega marca 1979 pa je prevzel izvozni oddelek nov človek. Bogo Gorše, osemindesetletni ekonomist z desetletno prakso v izvoznih poslih, z opravljenim zunanjetrgovinsko registracijo in aktivnim znanjem nemškega in angleškega jezika, je videl v Avtotehni svojo prihodnost.

»K Avtotehni sem prišel zato, ker je to hiša z velikim številom principlov. Zato sem bil prepričan, da je možnost izvoza tu večja kot kje, kjer so čisti posredniki. Že po dveh, treh mesecih dela pa sem ugotovil, da je ta možnost v Avtotehni iz-

redno slabo izkoriščena in da me pri uresničitvi mojih velikih izvoznih načrtov čakajo še veliki napor. Naši principali so namreč v Jugoslaviji dvajset let in več samo prodajali in jih kljub obveznim izvoznim vezavam, ki so bile potrebne za prodajo njihovih artiklov pri nas, nihče ni usmeril v to, da bi pri nas tudi kaj kupili. Razen Opla seveda.«

Začetne težave

Začetek torej ni bil preveč obetaven?

»To pa res ne. Poslovanje je bilo neurejeno, korespondence skoraj ni bilo. Pestile so nas kadrovske težave. Ena delavka je kmalu odšla na porodniško, druga nas je, ker ni bila zadovoljna, zapustila v desetih dneh. V izvozni oddelek si ni želel nihče niti ga ni nihče resno jemal, tako, da sem že resno razmišljal o svojem odhodu iz Avtotehne. No, začetne težave smo vendarle premostili in danes smo organizirani v dobro utečen tim, ki ga sestavljamo: vodja oddelka (Bogo Gorše), dva samostojna komercialista (Jana Trbič in Maja Culi-berg) in dva komercialna referenta (Vesna Dolinar

se marca naslednje leto devizni predpisi še izjemno zaostri, je bilo povsem jasno: prej ali slej moramo doseči to, da bomo naš uvoz pokrivali ne s kupljenim, ampak z lastnim izvozom. To je seveda proces, ki bo trajal več let, plan za leto 1980 je bil mnogo bolj skromen:

1. Pripraviti izvozni oddelek, da je tehnično sposoben izvesti vsak izvozni posel.

2. Afirmirati Avtotehno kot firmo, ki opravlja tudi izvozne posle.

3. Urediti delo z devizno službo.

4. Realizirati v tem letu 5 milijard prometa ob 2,5-odstotni proviziji.

Pri tej zadnji postavki smo na tihem upali, da bomo plan presegle.«

Če ti dela ne dajo, si ga moraš poiskati

Dosegli pa ste ga le 90 %. Zakaj?

»Z odhodom Fiata na začetku leta smo takoj izgubili 1,5 do 2 milijardi izvoza. Zaradi krize avtomobilske industrije pa je Opel odkupoval le 40 % planirane prodaje. To je seveda naš plan nevarno ogrozilo. A mi nismo čakali križem rok, da nam bo kdo dal delo. Poiskali smo si ga sami in rešitev smo našli v prodaji gum za poljedelske stroje in samokolnice, ki jih izdelujeta Tigar Pirot in Sava Kranj, na zahodno tržišče. Tako smo v tem letu vsem težavam navkljub realizirali štiri in pol milijarde prometa. Dosegli pa smo tudi resnično kvartilno delo in se afirmirali tako v Avtotehni, kot izven nje. Prav zaradi naše ažurnosti je vse več firm, ki so nam pripravljene zaupati svoje izvozne posle.«

In katere delovne organizacije so vam te posle že zaupale?

»Najpomembnejše so Tigar Pirot in Sava Kranj. Obe izdelujeta gume za kmetijske stroje in za prikolice, ki jih izvažamo v Avstrijo in Nemčijo. Skupno bomo letos izvozili 220 tisoč kosov teh

in Živa Leskošek). Vendar moram kar takoj povedati, da so vse moje sodelavke glede na delo, ki ga opravljajo, za eno stopnjo pre nizko ocenjene. Pri delu so izredno samostojne, kreativne in ukaželjne. Poleg tega, da se morajo sproti učiti potrebnih delovnih postopkov, vse še dodatno obiskujejo jezikovne tečaje.«

Kljub težavam, o katerih govorite, pa so vzrok, zakaj smo se odločili predstaviti izvozni oddelek, prav pohvale, ki jih žanje. Posebno na Boschu.

»Na Boschu so lahko resnično zadovoljni z nami. Ker v letu 1979 izvoz ni in ni hotel steči, se je naš oddelek usmeril v to, da je vse, ki so v Avtotehni to potrebovali, oskrboval z devizami in to po izredno nizkih cenah. Uvozne pravice, ki so jih posamezne grupacije do tedaj morale preplačevati tudi do 15 %, je naš oddelek zagotovil za največ 6 %. To je posebej godilo široki potrošnji, ki je v tem letu dosegala izjemne uspehe. S tem smo opravili za Avtotehno nedvomno nadvse koristno delo, naš oddelek pa ni imel od tega nobene otipljive koristi. Tako reševanje uvoza tudi ne more biti stalna praksa. Ko so

gum in s tem napravili za tri milijarde prometa. Lahko pa bi jih izvozili še mnogo več, a naša proizvodnja na žalost nimata več prostih kapacitet. Naslednji pomemben partner je NTU iz Slovenj Gradca, ki izdeluje sedežne vložke in naslonjala za glavo za vse vrste avtomobilov. Zanj bomo v Oplove tovarne izvozili za 1,7 milijarde artiklov. Prav tako bomo k Oplu izvozili še za 1,4 milijarde okenskih dvigalk, ki jih izdeluje Agis iz Ptuja, če bo sreča, pa tudi za kakih 400 milijonov aluminijastih odlitkov Mariborske livarne.«

Kakšen promet torej pričakujete v letošnjem letu?

»Planiramo 7,5 milijard. Od tega imamo za 6 milijard že sklenjene pogodbe.«

Planiranje v zraku

»Kakšen pa je srednjeročni plan?

»Srednjeročni plan nam nalaga, da do leta 1985 dosežemo 30 milijard prometa letno. Ne vem pa, kako mislijo načrtovalci, da bomo to številko dosegli. S takim delom, kot do sedaj, že ne. Izvoz namreč ni problem samo izvoznega oddelka, ampak Avtotehne v celoti. Pravo možnost izvoza bodo namreč dali šele pogovori na ravni generalnega direktorja s principali na eni strani in z vlaganji v domačo industrijo na drugi. S tem pa seveda ne mislim na ogromna, nekajmilijardna vlaganja, ki se lahko nikdar ne povrnejo, ampak na nekajstomilijonska, ki naj razširijo že obstoječe kapacitete. S tem bi zadovoljili svoje potrebe (primer za to so na primer gume, ki bi jih prodali, kolikor bi jih imeli, pa so kapacitete proizvajalcev tako omejene, da jih bomo letos izvozili le 220.000 kosov), obenem pa bi v vse hujši posredniški konkurenci trajno navezali proizvajalca nase. Prav tako bi morali nase navezati tudi principala, ki nikakor ne bi smel pri nas le prodajati, ampak od nas tudi kupovati. Tako poslovanje s principali pa bi nam prineslo še eno korist: naše izvozne regi-

stracije so omejene, pri prodaji principalu pa te omejitve ne veljajo. Če bi prišlo do takih dogovorov, ki so uresničljivi, ki pa, poudarjam, morajo biti sklenjeni na najvišjem nivoju, potem je ta plan ne le realen, ampak tudi dokaj lahko uresničljiv. Brez tega pa je povsem brez vrednosti. Izvozniki oddelek sicer žanje pohvale v Avtotehni in moralne podpore smo v resnici veseli. Vendar nam to ni dovolj. Potrebujemo poslovno podporo, to je načrtno usmerjanje principalov v uvoz naših izdelkov. Le ob jasni poslovni politiki in konkretnih izvoznih projektih se bo naš oddelek lahko razvil.«

Pr eden bomo zaposlili novega delavca, hočemo imeti zanj zagotovljeno delo

Kako pa si zamišljate organizacijo razvitega izvoznega oddelka?

»Ob izvoznem in uvoznem oddelku bi morali ustanoviti še kooperacijski oddelek, vse tri pa združiti v grupacijo. Taka organizacija seveda predvideva tudi precejšnje kadrovske okrepitve. Pritisk na to, da bi se izvozniki oddelek kadrovske okrepili, obstaja že sedaj. Kljub precejšnji zahtevnosti dela mnogi želijo priti v izvozniki oddelek. A toliko dela, kot ga imamo sedaj, lahko opravimo sami. Kadrovske se bomo okrepili šele tedaj, ko bomo imeli za nove kadre zagotovljeno delo. Poleg tega pa imamo pri nas precej ostre kriterije. Tako kot jaz prav nič ne potrebujem direktorja, dokler mi gre posel dobro od rok in se obrnem nanj šele, ko mi zaškriplje, tako tudi od svojih sodelavcev zahtevam samostojnost in kreativnost. Takega samostojnega komercialista, ki bi mu vse delo jaz pripravil, komercialni referent pa tehnično izvedel, jaz ne potrebujem. Zato tudi puščam svojim sodelavkam pri njihovem delu kar najbolj proste roke in moram reči, da je to pameten način, saj se odlično znajdejo.«

Jurij Černič

STANOVANJA

Rezultati 2. natečaja 1980

Za nami je eden najbolj zahtevnih natečajev za dodeljevanje stanovanjskih posojil. Ko se je stanovanjska komisija konec septembra 1980 odločala za razpis, je bilo jasno, da je denarja malo, potrebe pa velike. To dejstvo nam je, vsem že malo razvajenim, povzročilo nemalo težav.

Natečaj je trajal od 1.—31. 10. 1980. V tem času je prispelo kar 42 vlog in če bi hoteli ugoditi vsem, bi potrebovali nič manj kot 15.000.000 din. Ker pa je bila vreča tokrat težka komaj 3.000.000 din, se je bilo potrebno z največjo odgovornostjo odločiti za tak način dela, ki bi dejansko rešil najhujše probleme in pri tem nikomur ne naredil krivice.

Člani komisije so se odločili, da formirajo manjšo delovno skupino, ki bi pregledala vse vloge, jih točkovala in po potrebi opravila tudi ogled dejanskih razmer. V tej 6-članski komisiji so bili enakopravno zastopani predstavniki vseh TOZD in DSSS. V kratkem času je skupina pregledala vseh 45 prispelih vlog, ugotovila, da 26 prosilcev izpolnjuje pogoje za uvrstitev na prioriteto listo, 19 vlog pa iz takih ali drugačnih razlogov ne izpolnjuje pogojev. Točkovane so bile vloge in po potrebi opravljeni pregledi. Nato je bil izdelan predlog prioritete liste, ki ga je skupna komisija za reševanje stanovanjskih problemov delavcev Avtotehne na svoji 8. redni seji tudi sprejela. Lista je bila nato objavljena. Prispela so štiri pritožbe, od katerih je bila ena upravičena, ostale pa po mnenju komisije niso bile upravičene.

Na koncu je vso zadevo pretresel še delavski svet DO Avtotehne in se popolnoma strinjal z vsemi odločitvami komisije.

Pa si oglejmo prioriteto listo:

KRATKOROČNA STANOVANJSKA POSOJILA ZA ADAPTACIJE

1. Kreč Tereza	75.000 din
2. Avsenik Brane	120.000 din
3. Kernjak Mirko	115.000 din
4. Dolinar Alfonz	120.000 din
5. Perne Miha	60.000 din

DOLGOROČNA STANOVANJSKA POSOJILA

Prednostni red	Skupno štev. točk	Ime in priimek		
1.	290	Cajhen Matija	135.000	20 let
2.	285	Kužnik Ana	180.000	20 let
3.	275	Jakelj Marjan	112.000	20 let
4.	230	Štepec Viktorija	270.000	20 let
5.	226	Suša Marjan	280.000	20 let
			222.000	1 leto
6.	220	Predlaič Ljubo	90.000	20 let
7.	220	Merklin Mirjam	135.000	10 let
8.	210	Hočevnar Stanka	180.000	20 let
9.	210	Samotorčan Matevž	45.000	5 let
10.	206	Turnšek Živkovič Breda	225.000	15 let
11.	200	Grum Alojzija	255.000	20 let
12.	180	Vidrih Neda in Borut	297.000	20 let
13.	170	Čalić Ivan	170.000	20 let
14.	165	Horvat Metod	225.000	20 let
15.	156	Vehar Cirila	68.000	10 let
16.	135	Janovsky Borut	255.000	20 let
17.	120	Kanalec Goran	255.000	20 let
18.	100	Veselko Mario	128.000	15 let
19.	93	Zdešar Marina	80.000	15 let
20.	85	Lendero Stane	200.000	20 let
21.	80	Brancelj Sonja	160.000	10 let

Treba je povedati, da bomo posojilne pogodbe sklepali šele v mesecu aprilu 1981, ko se bodo sprostila vezana sredstva pri banki. Torej bo treba še nekaj časa počakati. Za prihodnost pa bomo potrebovali še več potrpežljivosti, saj banka vse bolj zaostrojuje kriterije za dodeljevanje posojil in bo nujno prizadeta tudi Avtotehna.

Meta Batič

POLEMIKA

Da li su rezerve samo u predstavništvu?

Prema članku »Planski dokumenti ali pogled v prihodnost« autora drugarice Cvetke Peršak objavljenim u »Glasilu« br. 12 proizlazi da se unutarnje rezerve za povećanje produktivnosti i dohotka u RO »Avtotehna« isključivo nalaze u našim predstavništvima.

Da li je ta tvrdnja tačna?

Na osnovu kojih pokazatelja se došlo do ovoga u velikoj mjeri paušalnog zaključka? Pošto drugarica Peršak decidirano tvrdi da su te rezerve u »dragim« predstavništvima, neka jasno i glasno iznese gdje se kriju te rezerve (konkretno) i problem bi se veoma jednostavno riješio (Sic!). Smatram naprotiv da su uzorci ovog stanja daleko kompleksniji i da se oni zasigurno nalaze ne samo u predstavništvima i ne samo u OOUR-u »Zastupstvo« nego u cijeloj »Avtotehni«. Da li su predstavništva »zaslužna« što je otišao »FIAT«, »OPEL« i neka druga zastupstva i isto tako da li su predstavništva imala ikakvog uticaja u uzimanju nekih zastupstava u skorij prošlosti od kojih smo imali velike troškove i skoro nikakvih koristi. Da ne govorimo da se nalazimo

usred stabilizacionog perioda naše privrede čije reperkusije je posebno osjetila naša branša.

Moje je mišljenje da se rezerve nalaze prije svega u dosljednoj primjeni Zakona o udruženom radu i samoupravnih principa i akata koja smo svi usvojili, u samoupravnom dogovaranju između OOUR-a unutar RO a ne u predbacivanjima i paušalnim ocjenama o tome ko je kriv za ovo stanje.

Rezerve se mogu naći i u našem programu zastupanja, to jest analizom onoga što kroz zastupnički program nudimo našoj privredi. Zastupnički program mora biti tako koncipiran da pravilnim izborom predmeta zastupanja, upozna je našu privredu sa tehničko-tehnološkim novitetima i omogućujući joj što uspješniji izlazak na svjetsko tržište. Ovo predpostavlja dobro urađenu analizu potreba naše privrede po pojedinim regionima i na osnovu toga ulaženje u nove zastupničke programe.

Rezerve se mogu naći i u povezivanju sa industrijom ali na boljim i čvršćim osnovama nego što je dosada rađeno.

Osmanović
dipl. ing. Kemal

Odgovor na članek »Da li su rezerve samo u predstavništvu?«

Presenetil me je stil pisanja tovariša Osmanovića dipl. ing. Kemala, ki je reagiral na moj članek, kar je sicer pohvalno, vendar ga je napačno razumel.

Gre za naslednje stavke iz članka »Planski dokumenti ali pogled v prihodnost«:

... Iz tega izhaja, da bomo morali poiskati vse notranje rezerve, da bo naš dohodek največji možen, stroški pa kar najmanjši. Takšne rezerve so naša predstavništva, ki zaradi neustrezne organi-

zacije ne služijo zadovoljivo svojemu namenu. Na področju predstavništva se proda premalo zastopniškega programa, notranjetrgovinski pa je skoraj neangažiran. Iz tega izvira vrsta problemov, ki so bili nakazani že na problemskih konferencah konec lanskega leta (1979), pa se do danes niso bistveno izboljšali. V času javne razprave pričakujemo koristne predloge tako iz Ljubljane kot s strani predstavništva o tem, kako intenzivirati naša draga (v obeh smislih be-

sede) predstavništva. (konec cit.)

Da grem po vrsti:

1. Iz članka ne izhaja, da so naše notranje rezerve **samo** v predstavništvih, kot trdi tov. Osmanović. Iz celotnega članka je namreč razvidno, da v osnutkih planskih dokumentov ne predvidevamo samo zniževanje stroškov, ampak tudi dvig prihodka in to iz vrste novih programov, povečanja izvoza in novih investicij, kar lahko urednici le celotna Avtotehna.

2. Glede **rezerv** v naših predstavništvih pa naj jim nakažem, čeprav se problem zaradi tega ne bo **enostavno** rešil, kot misli tov. Osmanović. Trdim, da so rezerve v predstavništvih, tudi v predstavništvu Sarajevo v:

a) prodaji na področju predstavništva

Iz naših podatkov izhaja, da je preko 50% celotne prodaje ustvarjeno na področju Slovenije, manj kot 50% pa na ostalem teritoriju Jugoslavije, čeprav gre za poglavitni trg, ki je sposoben absorbirati vsaj 80% prodanega programa TOZD Zastopstva. Delež posameznega predstavništva pri prodaji na njegovem področju je različen, vendar vsaj za Sarajevo lahko trdim, da ni ravno posnemanja vreden.

b) stroških

Podatki za obdobje 1—9/1980 kažejo, da je delež stroškov v prihodu največji na predstavništvih in še zlasti velik v predstavništvu Sarajevo. Z varčevanjem pri telefonih, kilometrinah, dnevnicah, boljši izrabi delovnega časa itd. bi prav gotovo lahko prihranili marsikateri dinar, ki sicer ustvarja izgubo na naših predstavništvih.

c) Menim, da so končno velike rezerve tudi v **ljudeh**, zaposlenih na predstavništvih. Sestavljalci samoupravnega sporazuma o skupnih osnovah in merilih za dodelitev sredstev za osebne dohodke smo pod kriteriji za zahtevnost

— kreativnost in

— samoiniciativnost

imeli v mislih prav definiciji obeh pojmov — torej ustvarjalnost in zmožnim, da bi notranje rezerve moral uvideti prav vsak zaposlen v Avtoteh-

ni, zlasti tisti, od katerih pričakujemo največ ustvarjalnega dela, novih idej in konstruktivnih pobud, to pa so tudi direktorji predstavništva, saj se za opravljanje teh del in nalog zahteva poleg izobrazbe še maksimalna stopnja kreativnosti in samoiniciativnosti!

V nadaljevanju tov. K. Osmanović govori o KRIVDI za stanje, v katerem se nahaja Avtotehna. To njegovo razmišljanje je potrebno izdvojiti iz odgovora na moj članek, saj v njem nikjer nikogar ne obtožujem, še manj pa obsojam za kakršnokoli ravnanje! O Fiatu, Oplu in drugih zastopstvih nisem pisala niti ne nameravam, vseeno pa me čudi, da tov. dipl. ing. Osmanović v naši samoupravni družbi lahko vprašuje, če so predstavništva imela sploh kakšen vpliv na odločitve samoupravnih organov.

Glede razmišljanja o rezervah soglašam, da so

le-te v dosledni uporabi Zakona o združenem delu in samoupravnih aktov ter v dogovarjanju, vendar je izjava dokaj parolarska. Pri vsem tem mi namreč manjkajo **izvajalci**, to pa so naši delavci, tudi na predstavništvih.

3. Glede **očitanja in pavšalnih ocen o tem, kdo je kriv za tako stanje**, pa še enkrat:

NIKOMUR V ČLANKU »PLANSKI DOKUMENTI ALI POGLED V PRIHODNOST« NISEM OČITALA NITI NISEM DALA NOBENE PAVŠALNE ALI KAKRŠNE KOLI OCENE O KRIVDI!

Glede na burno reakcijo tovariša Osmanovića, direktorja predstavništva Sarajeva, pa si ne morem kaj, da se mi ne bi kar naprej vsiljeval slovenski pregovor: Če stopiš mačku na rep, zavcili!

Tovariški pozdrav!

Cvetka Peršak

Z inventuro po sledeh prikolice

Ni ga, ki bi se izognil inventuri. Eni tako, drugi drugače sodelujejo, ko jih sodelavec, ki išče tisto enkrat na leto tako cenjeno evidenčno številko, dvigne s stola. In potem, ker več ljudi več ve, vsi skupaj vrtajo za informacijami o drobnem inventarju ali orodju.

Pa to še ni vse. Že si oddahneš, ker misliš, da je vse v redu, ko naenkrat ugotoviš, da pri vsej množici stvari tudi kakšna manjka ali pa se je vzela od kdo ve kod. Letanje in iskanje se zopet prične. Da pa ne bi enih in istih sodelavcev preveč nadlegoval, se »spraviš« še na druge in na tiste, ki so to delali pred tabo. Posebno ti zadnji te prav z navdušenjem sprejmejo, saj so se tudi oni leto prej veselili, češ, sedaj sem pa rešen. Pa so se zmotili. Inventure se ne rešiš kar tako.

Tako mine mesec, dva in to ravno v času, ko naj bi bilo najbolj veselo: zapuščamo staro in stopamo v novo leto. Lep zaključek in začetek leta! Sicer se pa to čisto ujema s tem časom; tako se vsaj enkrat na leto spomnimo stvari, ki so tako rekoč vse leto le uporabni predmeti. Ob inventurah pa, kot bi vse stvari oživele, toliko skrbi nam povzročijo. Posebno tiste, ki jih ni. In v nadaljevanju imam namen pripovedovati ravno o teh stvareh — ki jih ni. Tako kot v pravljici, tako daleč proč od nas so.

Nekoč je bila — ali imeli smo — lepo novo počitniško hišico na dveh kolesih ali stanovanjsko avto prikolico (bolj strokovno rečeno). Ime ji je bilo ADRIA. Čuvala nas je pred nočnim hladom in dežjem (če smo že ravnali imeli smo) in pred sončno pripeko, ko smo se mirno prepuščali poletnim užitek. Toda vse lepo enkrat mine, pa tudi nesreča nikoli ne počiva.

Tako je bilo tudi leto 1979. Zemlja se je zopet enkrat stresla in tokrat na našem lepem, čudovitem črnogorskem primorju. Samo trenutek in marsikdo je ostal brez strehe nad glavo. Takrat se je tudi v nas prebudil tisti včasih pozabljeni čut do soljudi. Kupili smo tri prikolicice BRAKO in jih poslali na kraj nesreče. Naši kolegi iz predstavnštva Beograd pa so se odločili, da bodo posodili že omenjeno prikolicico ADRIA, ki je že tako in tako bila v Budvi. Ko prikolicice prizadeti pri potresu ne bi več potrebovali, bi se le-ta po obratni poti vrnila pravi lastnikom. To pa se v dveh letih še ni zgodilo, tako je ugotovila inventurna komisija.

In kaj nam je od prikolicice ostalo? Seveda nič, niti dokument, da smo prikolicico res posodili. Edina priča, da ima naša delovna organizacija v lasti to prikolicico, je evidenca osnovnih sredstev. To pa tudi ne bo dovolj.

Služba, ki skrbi za dobro počutje naših delavcev med dopusti (seveda kolikor ji sredstva to dopuščajo), kljub mnogim dopisnim in telefonskim pogovorom z našim predstavnštvom ni dobila nobenega odgovora glede izgubljene prikolicice. Čudna so včasih pota usode, pravijo, tako da smo šele s pomočjo tovariša, ki skrbi za bolj koordinirane stike s sodelavci na predstavnštvih, končno dobili vsaj skromen odziv (poročilo) o prikolicici ADRIA. V mesecu oktobru prejšnjega leta je v vasi Rafailovići (pri Budvi) še vedno čakala na svoj pogreb, kajti njeno stanje ne kaže nič boljšega. Če naštejemo nekaj njenih »ran in prask«:

— vlečna ročica je odstranjena (je ni),

— ročna zavora je odstranjena (je ni),

— plinska jeklenka je odstranjena,
— osovini s kolesi sta demontirani,
— leva stran prikolicice je po vsej dolžini udarjena,
— pozicijske in stranske luči so odstranjene,
— vrata so polomljena,
— sprednje steklo je razbito,
— notranja vrata so polomljena,
— korito za pranje posode je odstranjeno,
— manjkajo tudi blazine, odeje, peč, sončnik, vedra, električni kabel.

Namesto besed »odstranjen, demontiran« lahko berete tudi »ukraden«.

Seveda tega niso storili ljudje, zaposleni v naši delovni organizaciji. Toda zakaj taka brezbržnost, zakaj smo dali priložnost nekaterim, da uničujejo tuje stvari, ko se v pravem času nismo zanimali zanje? Kako prepričani smo, da je imetje naše družbe neizčrpno! Uničuj-

mo, saj imamo dovolj, saj bomo dobili novo! Ali se zavedamo, da bomo to vse sami plačali, s svojim delom in iz svojega žepa? Prikrajšani bomo za druge ugodnosti, tako kot so bile že prikrajšane vse tiste družine, ki bi lahko tudi prejšnje poletje preživele lepši, prijetnejši in predvsem cenejši dopust v omenjeni prikolicici.

Zakaj vse te besede, ko nikogar vse to pravzaprav nič ne zanima, dokler ni osebno prizadet (nima možnosti letovanja) ali pa se je kako drugače prisiljen ukvarjati s tem problemom. Kljub vsemu upam, da nas je še nekaj takih, ki nam brezbržnost še ni vsakdanja stvar in smo zaenkrat še optimisti in si upamo upati na boljše čase, ko bomo tudi na izposojene stvari pazili kot na svoje lastne, oziroma še bolj.

Nada Bukorović

Beseda o družbeni prehrani

Na Celovski cesti 228 velja nov krajši čas za obisk menze. Menza je odprta od 7.00 do 7.30 za zajtrk in jutranjo kavo, ter od 9.—11. ure za malico. Na Titovi cesti 36 je menza zjutraj odprta enako kot na Celovski cesti, medtem ko je čas za malico daljši za eno uro.

Da bi zvedeli, kako so delavci na Celovski 228 sprejeli krajši obratovalni čas, smo nekaterim zastavili naslednja vprašanja:

— kako ustreza nov krajši čas za malico oz. za obisk menze?

— vzrok, zakaj je do skrajšanja prišlo?

— kakšen namen je s tem dosežen?

ŽNIDARŠIČ Boris,
prodajalec

Kar se jutranjega obratovanja tiče, nimam pripomb. Moti me, da po 10. uri največkrat tople malice ne dobim. Delo včasih zahteva, da v predvidenem času ne morem na malico, ko pa bi lahko šel, je menza že zaprta.

Kdo je pobudnik, ne vem, verjetno pa je čas skrajšan zaradi servisov. Vsi smo v isti DO, zato menim, da bi moral biti urnik enak kot na Titovi 36, saj imajo servirke dovolj časa za pripravo hrane. Kvaliteta hrane pada, število toplih obrokov pa bi bilo lahko večje.

FLEGO Matjaž,
avtoklepar

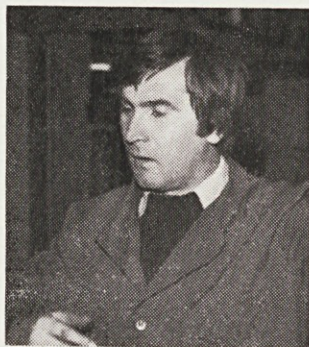
Ker doma nimam urejene prehrane, bi mi zelo prav prišlo, da bi bila menza odprta dalj časa. Tako bi odšel kasneje na malico in bi imel obenem kosilo. Sploh pa, če bi bila malica boljše. Vse pre-

večkrat ostanejo samo konzerve, ker je toplih obrokov premalo. Topli obrok je tudi predrag in mi boni ne zadoščajo za ves mesec. Kar se tiče obratovalnega časa pa smatram, da je skrajšan zaradi pomanjkanja toplih obrokov. Obisk v menzi je tako padel. Prosti čas bi servirke lahko koristneje uporabile za pripravo malic za naslednji dan. S krajšim časom najbrž ni dosežen namen. Napredka ni ne v menzi, ne na delovnih mestih.

BOGDANOVIĆ Vlado,
voznik viličarja

Moje delo je takšne narave, da moram biti vedno prisoten pri razkladanju in nakladanju blaga. Zaradi tega večkrat zamudim čas, ko je menza odprta. Tedaj si moram kupiti za denar hladno malico v trgovini, za kar pa porabim več časa. Lačen pač ne morem delati. Zakaj je menza eno uro odprta, ne vem, niti ne vem, kdo je pobudnik tega, menim pa, da s tem ni dosežen namen.

ERGAVER Franc,
avtomehanik

Kar se obratovalnega časa tiče, nimam pripomb. Pripombo pa imam na to, da občasno vozi malico privatnik, kar je predrago. Dovolj imamo lastnih vozil in ljudi, ki imajo dovolj časa, da bi lahko to opravili.

Zakaj skrajšani obratovalni čas, ne vem, menim pa, da s tem ni dosežen noben namen.

PELKO Srebra, servirka

Menza je odprta do 11. ure zato, ker tu ne stre-

žemo reprezentance, tako kot jo na Titovi 36.

Eno uro manj je odprta tudi zaradi mehanikov, ki so se predolgo zadrževali v menzi, delo pa je zaradi tega trpelo. S tem smo bile tudi servirke preobremenjene. Namen je verjetno dosežen, ker so delavci več na delovnih mestih.

Na koncu smo zastavili ista vprašanja še predstavnici sindikata v TOZD Trgovina, tov. MESTNIK Lidiji, ki je odgovorila:

IO OOZS TOZD Trgovina je obravnaval sklep sindikata TOZD Servisi. Izrazili smo začudenje, da je omenjeni IO usklajeval interese samo z IO TOZD Zastopstva, medtem ko nas o zadevi ni informiral ali vprašal za mnenje. Na Celovski 228 je s strani TOZD Trgovina zaposlenih 20 delavcev, od tega 7 v skladišču, 6 v prodajalni in 7 v veleprodaji. Narava našega dela je takšna, da je za nas predlog IO OOZS TOZD Servisi nesprijemljiv in bi morali pri odločitvi to tudi upoštevati. Družbena prehrana je namenjena vsem delavcem v DO in ne samo omenjenima dvema TOZD.

IO OOZS TOZD Servisi je sprejel sklep na predlog poslovnega sveta direktorja TOZD Servisi, ki meni, da je nekdanji obratovalni urnik menze tudi eden od posrednih vzrokov nediscipline pri izrabi delovnega časa. Močno dvomim, da je s tem dosežen želeni učinek, kajti delavci, ki ne utegnejo med 9. in 11. uro na malico, odhajajo iz prostorov Avtotehne.

Franci Petkovič

Kulturni teden v Cankarjevem domu

Letošnje slovesne prireditve ob slovenskem kulturnem prazniku so potekale v Srednji dvorani novega Cankarjevega doma. V sprejemni dvorani pa so odprli razstavo »Nova pisarija«, to je 150 let literarne satire na Slovenskem. Razstavo je pripravila Narodna univerzitetna knjižnica v Ljubljani in je bila odprta od 2. do 19. februarja.

Spored kulturnega tedna je obsegal naslednje predstave: dramo Toneta Čufarja »ŠČURKI« v izzvedbi SNG Maribor in v režiji Aleša Jana, »ZLATO LADJO« je uprizorilo mladinsko gledališče v režiji Igorja Likarja, recitali Prešernove poezije »PEVČEVO SRCE« v iz-

vedbi Štefke Drolčeve, Marjane Brecljeve, Polone Vetrhove, Lidije Kozlovičeve, Poldeta Bibiča, Rudija Kosmača, Braneta Ivanca, Edvarda Milerja in Ljubiše Georgievskega, mladinsko predstavo Nika Grafenauerja »NEBOTIČNIKI SEDITE«, svečana podelitev Prešernovih nagrad in koncert avstrijskega mladinskega orkestra.

Prva prireditev je bila groteska v petih slikah »ŠČURKI«, ki sem si jo bila ogledala tudi jaz. »ŠČURKI« so bili prvič objavljeni pod naslovom »NAŠ BABILON« v jeseniškem Našem kovinarju, verjetno iz finančnih razlogov. Tone Čufar je v vrsti dram uveljavljal družbeno kritiko, smešil je meščansko tekmo v strankarski politiki, ljubezenske in ženitvene skrbi kapitalistične družbe. V komedijah in groteskah je prikazoval nesmiselnost in pokvarjenost meščanske družbe.

Osrednje dogajanje se je odvijalo na pokopališču. V večernih urah prilezejo na plan ščurki. To so: grobar, invalid, gospod Henrik Trojan brezdomec, policaj, koketa Maja, sobarica, tihotapec, špekulant, tat, razbojniški pajdaši, godci in mlada zaljubljenca, študent Mirko, ki se značilno piše Burnik in Sonja Gradarjeva. Vse nastopajoče osebe so resnično pravi »BABILON«, oziroma predstavniki obeh prevladujočih razredov, meščani in proletarci, ki imajo več značilnosti tako imenovane »lumpenproletariata«. Izrazita meščana sta melanholični gospod Henrik Trojan, ki ima prazno srce in polno denarnico, ter Sonja Gradarjeva, nesojena gospodova nevesta, ki pa je v resnici Mirkova ljubezen. Študent Mirko je izrazit zagovornik svojega proletarskega razreda. Človek se pravzaprav čudi, ko vidi to panoramo starojugoslovanske srenje in več »lumpenproletarcev« kot pravih proletarcev, ki naj bi kasneje izvedli socialno revolucijo, v kar je komunist Čufar pač verjel. Z značilnimi tipi se je Čufarju posrečilo uresni-

čiti namen, da je z grotesko pokazal spačen obraz družbe.

Prešernove nagrade 1981

Svečana prireditev podelitve Prešernovih nagrad in nagrad Prešernovega sklada je bila v Srednji dvorani Cankarjevega doma v petek, 6. februarja. Prešernovo nagrado so prejeli:

JOŽE BABIČ — režiser, za življenjsko delo na področju gledališke, filmske in televizijske režije.

JANEZ BERNIK — akademski slikar, za likovne stvaritve v zadnjih letih.

MILE KORUN — režiser, za režije v slovenskih gledališčih.

FILIP KUMBATOVIČ — pripovednik in esejist, za življenjsko delo na področju leposlovja in esejistike ter teatrologije.

MAJDA POTOKAR — igralka, za igralske stvaritve v Drami slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani.

GABRIJEL STUPICA — akademski slikar, za življenjsko delo na področju likovnega ustvarjanja.

DANE ZAJC — pesnik in dramatik, za pesniško in dramsko delo.

Poleg Prešernovih nagrad so podelili tudi petnajst nagrad Prešernovega sklada. Slavnostni govornik je bil Jože Ciuha — akademski slikar, predsednik Društva slovenskih likovnih umetnikov.

Bogdan Osolnik — predsednik upravnega odbora Prešernovega sklada, je spregovoril o novem načinu kandidiranja za naše najvišje priznanje na področju kulturnega ustvarjanja. Slavnostno prireditev je zaključil s skupnim pozdravom in najboljšimi željami vsem delavcem in ustvarjalcem v naši samoupravni skupnosti.

Poleg podelitve Prešernovih nagrad in nagrad Prešernovega sklada, je spregovoril o novem načinu kandidiranja za naše najvišje priznanje na področju kulturnega ustvarjanja. Slavnostno prireditev je zaključil s skupnim pozdravom in najboljšimi željami vsem delavcem in ustvarjalcem v naši samoupravni skupnosti.

ložnosti za počastitev in podelitev priznanj tistim posameznikom, ki v svo-

jem okolju skrbijo za kulturno rast.

Marinka Vrezovnik

Petkovškovo nabrežje

Mali oglasi

ODDAM vrstni red za opel kadett. Dobava aprila. Ponudbe pod šifro »Predračun« — 0445

ODDAM vrstni red za opel kadetta. 3 vrata, dobava aprila. Ponudbe pod »II. četrtletje« — 0446

Dnevnik, 28. februarja

INOVACIJA

Odkar sta Japonska Jamaha in Rašina Kvarnerplastika izvedeli, da so Avtotehni in navtični demonstratorji poskušali voziti motorni čoln tudi po suhem, sta obe tovarni angažirali vse sile, da bosta izdelali takšen motor in čoln, ki bi bil povsem kos takšni vožnji.

BREZ JELA NI DELA!

Bo že držalo. Naša storilnost je slaba zato, ker vse prevečkrat zmanjka tople malice.

AGILNOST

Nekateri direktorji se trudijo med mandatom, nekateri pa samo pred njim.

NAJNOVEJŠA SEX ZGODBA

Mož se bolj pozno zvečer vrne domov. Žena je že v spalnici srajci in v postelji. Še ne spi. Mož se ji približa in jo vpraša: »Daš ali ne daš?« Žena ga začudeno pogleda, saj ji kaj takega še nikoli ni rekel. »Daš ali ne daš?« jo ponovno vpraša. »Oh, dragi, kako da si danes tako nežen?« mu na pol ljubeznivo odgovori. »Daš ali ne daš?« jo spet proseče vpraša. Žena se začne slačiti. »Nisem te prosil, da se slečeš, ampak mi daj sto jurjev za bencin!«

DSSS

Odšli:

10. 1. 1981
ŠANTL Katarina

18. 1. 1981

CERAR Vera

TOZD SERVISI,

n. sub. o.

Odšli:

15. 1. 1981

OMAHEN Vlado

TOZD ZASTOPSTVA,

n. sub. o.

Prišli:

20. 1. 1981

BARDORFER Irena —

za določen čas

Odšli:

15. 1. 1981

SLAK Jože

31. 1. 1981

JERALA Vinko

Izdaja DO Avtotehna Ljubljana, n. sol. o., Ljubljana, Titova cesta 36. Ureja uredniški odbor: Meta Batič, Matija Cajhen, Juri Čerňič (glavni in tehnični urednik), Borut Janovsky (odgovorni urednik), Katja Krmelj, Brane Masten, Lidija Mesnik, Zvone Ogrinc, Vojko Spačal. Naslov uredništva: Titova 36, telefon 317-044. Tisk: Tiskarna Ljubljana v nakladi 900 izvodov. — Časopis prejemajo člani kolektiva, študenti in upokojeanci brezplačno. Časopis izhaja enkrat mesečno. — Oproščeno prometnega davka po sklepu 421-1/72.